

Преглед

Д-р Х. Урмов. — Литературен живот
през 1921 година.

В нашата литература се открояват две течения. Едното — реалистичното. То крепне от години у нас. Под влиянието на реализма няколко поколения писатели у нас подрастнаха и дадоха нещо. Наистина често тая плеяда писатели се е поддавала на романтични приеми, на символистични постижения, но тя закрепна. Вазов, Страшимиров, П. Ю. Тодоров, Ив. Кирилов, Йовков, Л. Вжлчанов, Константинов, Карима, Аура, те избиват повече в неоромантизм; Алеко, М. Георгиев, Стаматов, Елин-Пелин, Немиров, Чйлингиров, Домусчиев, Кремен, Шишманов са повече реалисти в областа на повествованието.

Поезията представлявана от К. Христов, Ник. Вас. Ракитин, Ясенов, Белчева, Дора Габе, Карановски, Неволин, Бабев, и Подвжрзачев е здрава реалистична поезия, подплатена с топал символизъм.

Другото литературно течение, което първоначално биде подхранено от П. Ю. Тодоров, А. Страшимиров, Тр. Кунев и Яворов се оформи след появата на Т. Троянов, Ив. Кунев, Людмил Стоянов, Н. Лилиев, Ник. Райнов, и редицата още знайни и незнайни начинаещи, в някакво декадентство. Казваме някакво, защото те не са се още оформили. Едни от тях поличават за импресионисти, други маниеристи. Но по всичко личи, че те държат повече на формата от колкото на съдържанието.

За да се разбере обаче, кой писател към кое течение натежава, при обсъждане на въпросите не бива да се забравя, че модернистите, (символисти, декаденти, футуристи и пр.) чрез революция в душа те се стремят да се постигне до виш човешки тип. Когато техните противници: общественици и писатели от школата на романтизма и реализма действуват за едно революционизиране на живота, защото те стоят на гледището, че чрез революция на външния свет ще се постигнат материални условия за създаване на по-съвършен тип човек.